

TAYLOR
HET HELE VERHAAL
SWIFT

Chas Newkey-Burden

Vertaling Sander Buesink

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014, 2024 Chas Newkey-Burden
Oorspronkelijke titel: *Taylor Swift: The Whole Story*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Sander Buesink
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock / Alamy
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1522 4
ISBN 978 94 027 7176 3 (e-book)
NUR 661
Eerste druk juni 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Inleiding

Terugblikkend op het jaar 2013 besepte Taylor Swift nauwelijks wat er in die twaalf maanden allemaal was gebeurd. Dankzij de verkoop van haar vierde album, *Red*, steeg haar totale aantal verkochte platen naar 26 miljoen. Ondertussen waren haar liedjes 75 miljoen keer gedownload en was ze wat betreft digitale singles de bestverkopende artiest ter wereld.

Taylor's cijfers waren helemaal indrukwekkend als je ze vergeleek met die van andere artiesten. Zo was ze aan het begin van het jaar de eerste muzikant sinds The Beatles die zes weken of meer op nummer een stond met drie opeenvolgende albums.

Dat alles kreeg ze voor elkaar voor haar vierentwintigste verjaardag. En toch werd de jonge Taylor als een doorgewinterde veteraan behandeld toen ze in november 2013 de Pinnacle Award kreeg, een grote oeuvreprijs, van de Country Music Association; doorgaans gaat zo'n prijs naar iemand van vijftig of ouder. Bij de ceremonie werd een filmpje vertoond. Dit was een eerbetoon waarin Julia Roberts, Justin

Timberlake en Mick Jagger zich lyrisch uitlieten over de talentvolle, invloedrijke jongedame.

De vergrijzende countrymuziekindustrie mag haar dan als een gevestigd icoon zien, de op tieners gerichte popwereld is niet minder enthousiast. Serieuze muziekpublicaties plaatsen haar op een voetstuk en tabloids storten zich obsesief op haar liefdesleven. En wie anders dan Taylor zelf zou erin geslaagd zijn de banjo met zoveel elegantie en vanzelfsprekendheid te introduceren in de wereld van de popmuziek?

Ze is de prinses van de paradoxen. Waar veel artiesten tegen de grenzen van hun muziekgenres en imago aanlopen, fladdert zij er rustig overheen. Naast haar popliedjes heeft ze stoere stadionrock gemaakt en ze heeft zelfs geëxperimenteerd met dubstep.

Ook binnen haar albums zoekt Taylor het contrast op, van fluisterliedjes met ontroerende teksten over liefde en romantiek tot razende refreinen waarin ze flink tekeergaat om haar wraakgevoelens en woede te uiten. Ze is een aantrekkelijke blondine in de rol van het onhandige buitenbeentje.

Tussen de seksueel getinte podiumproducties van sterren als Rihanna en Lady Gaga is Taylor het schoolvoorbeeld van een nette, gezonde Amerikaanse jongedame – een bescheiden diva. Een paar weken nadat haar vriendin Miley Cyrus wereldwijde ophef ontketende door te twerken bij een awardshow haalde de sierlijke Swift op een andere manier de krantenkoppen, toen ze een microfoon deelde met prins

William en Jon Bon Jovi bij een chic liefdadigheidsevenement in Kensington Gardens.

Het jaar dat was begonnen met een kus voor Harry Styles, haar liefje van One Direction, in Manhattan, eindigde dus met een high five voor de toekomstige koning van Engeland. Ondertussen werd ze op de voorpagina van het invloedrijke blad *The New Yorker* ‘de grootste popster ter wereld’ genoemd. Het gerespecteerde – en serieuze – muziektijdschrift *Rolling Stone* deed ook een duit in het zakje: ‘Bij een concert van Taylor Swift in 2013 zie je een echte maestro aan het werk.’

Van de buitenkant leek het alsof Taylor niet erg onder de indruk was van al deze gebeurtenissen, maar vanbinnen kon ze nauwelijks geloven hoe opwindend haar leven was geworden. Het contrast met de wereld waarin ze was opgegroeid was levensgroot.

Hoofdstuk 1

Hoe anders had het kunnen lopen... Eigenlijk had Taylor Swift geen singer-songwriter moeten worden, maar aandelenhandelaar. Haar naam was zelfs gekozen met het oog op een carrière in het bedrijfsleven. Haar moeder, Andrea, had haar dochter een genderneutrale naam gegeven zodat ze op papier in elk geval niet zou worden afgewezen bij sollicitaties in de door mannen gedomineerde zakenwereld. De wens was uit liefde geboren, maar zou nooit in vervulling gaan. In plaats daarvan zouden miljoenen fans over de hele wereld precies weten welk geslacht Andrea's oudste kind had, zonder haar ooit te hebben ontmoet.

In 'The Best Day', een ode aan de verwondering uit haar kindertijd, zingt Taylor over haar 'uitstekende' vader, wiens 'kracht mij sterker maakt'. De man in kwestie heet Scott Kingsley Swift en studeerde bedrijfswetenschappen aan de University of Delaware. Tijdens zijn studie woonde hij in het Brown-gebouw, waar hij veel vrienden maakte. Een van hen, Michael DiMuzio, zou Taylor later tegenkomen in haar

carrière. Scott studeerde cum laude af en begon meteen aan een indrukwekkende loopbaan. Wellicht zit het zakenleven hem in het bloed – zijn vader en grootvader werkten ook in de financiële wereld.

Scott richtte zijn eigen investeringsmaatschappij op, de Swift Group, die helder, goed geïnformeerd financieel advies gaf onder de paraplu van Merrill Lynch. Hij was in de jaren tachtig bij de multinational gaan werken, had snel carrière gemaakt en was uiteindelijk vicevoorzitter geworden. Voor zijn werk moest hij veel op pad, en op een van die zakenreisjes – naar Harris, Texas – ontmoette hij Andrea Finlay Gardner, die zes jaar jonger was dan hij. Ze werkte in de financiële sector als marketingmanager bij een reclamebureau en was een vastberaden, gedreven jongedame.

Hoewel de twee erachter kwamen dat ze veel gemeen hadden, was Andrea gefocust op haar carrière en minder bezig met het stichten van een gezin. Ze had hard moeten werken om op te klimmen in de financiële wereld, die eind jaren zeventig bijna uitsluitend door mannen werd bevolkt – en toch had ze het gered. Ze haalde veel voldoening uit die prestatie. Taylor zou later in een interview vertellen dat haar moeder voor ze Scott ontmoette ‘een eigen carrière had gehad en alleen had gewoond’ en dat ze financieel onafhankelijk was geweest. Daarom heeft Taylor altijd veel respect gehad voor Andrea. Haar eigen benadering van haar werkende leven is ongetwijfeld gevormd door de ervaringen van haar moeder.

Na jarenlang buffelen was Andrea niet zomaar van plan om op de rem te trappen. Tot ze Scott ontmoette en als een blok voor hem viel. Op 20 februari 1988 trouwden ze in Texas, maar ze vestigden zich in Pennsylvania, in West Reading in de gemeente Berks County. Andrea was dertig toen ze erachter kwam dat ze zwanger was van haar eerste kind. Het meisje kwam op 13 december 1989 ter wereld in Wyomissing, kreeg de naam Taylor Alison en bleek meteen een geboren entertainer. Binnen een paar uur had het baby'tje al indruk gemaakt in het ziekenhuis. 'Ze is heel vrolijk, maar weet ook wat ze wil en hoe ze het moet krijgen!' zei een kinderarts tegen Andrea. Destijds vroeg Andrea zich af waar de beste man het over had. Een pasgeboren baby had toch nog niet zo'n duidelijke persoonlijkheid? Maar gaandeweg moest ze toegeven dat de omschrijving buitengewoon accuraat was geweest.

Voor wie gelooft in theorieën over de geboortevolgorde, waarin wordt beweerd dat je plek in het gezin als oudste, middelste, jongste of enig kind voor een aanzienlijk deel je persoonlijkheid en levenservaringen bepaalt, zal Taylors status als oudste kind van groot belang zijn. Eerstgeborenen krijgen de onverdeelde aandacht van hun ouders, tot het tweede kind geboren wordt. Ze doen het graag goed en volgens de regels, maar nemen ook verantwoordelijkheid als er een crisis dreigt.

Oudste kinderen zijn daarnaast vaak goed in zorgen, maar ook kritisch op zichzelf en jaloers – emoties die de kop opsteken vanaf het moment dat baby nummer twee het huis-

houden binnendringt en de ouders hun aandacht en knuffels opeens moeten verdelen. Volgens liefhebbers van astrologie zou Boogschutter Taylor eerlijk, gul en charismatisch moeten zijn, maar ook roekeloos, oppervlakkig en tactloos. Nicki Minaj, Jimi Hendrix, Frank Sinatra en Brad Pitt zijn ook Boogschutters.

Haar eerste levensjaren bracht Taylor door op de kerstbomenplantage die ooit van Scotts vader was geweest, in het dorpje Cumru. De kerstbomen waren een handige extra bron van inkomsten voor het gezin, en Taylor groeide op in steeds meer weelde. Voor haar leek het landgoed enorm. ‘En het was de meest magische, wonderlijke plek op aarde,’ heeft ze weleens gezegd. Ze was er vrij en kon haar fantasie de vrije loop laten – een belangrijke basis voor haar latere emotionele en creatieve ontwikkeling. Bij sommige kinderen wordt artistieke ambitie al vroeg in de kiem gesmoord, maar Taylor voelde zich in haar kindertijd gesteund en veilig genoeg om haar dromen na te jagen. In haar inspirerende boek *The Artist’s Way* beschrijft Julia Cameron op boeiende wijze hoe belangrijk dat is voor de ontwikkeling van creativiteit. Als Taylor had geleerd zich te schamen voor haar dromerigheid, was ze misschien iets in de financiën gaan doen, zoals haar ouders, en was er weer een potentiële artiest door de mazen van het net geglipt.

Op 11 maart 1992, toen ze twee jaar oud was, werd Taylors broertje Austin geboren. Binnen twee jaar na zijn komst be-

sloot Andrea haar carrière op pauze te zetten en fulltime moeder te worden. Haar invloed op haar dochter bleef groot. ‘Ze heeft me geleerd om logisch en praktisch te denken,’ aldus de popster. ‘Ik had een sterke vrouw in mijn leven, en waarschijnlijk doe ik daarom nooit iets halfbakken.’ In Taylors uitspraken over haar ouders klinken contrasten door die elkaar in evenwicht houden – de rationele, nuchtere Andrea tegenover Scott, de ‘grote knuffelbeer die alles wat ik doe geweldig vindt’. Andrea is ‘realistisch’, Scott is een optimist die ‘met zijn hoofd in de wolken’ leeft.

Niet dat Scott een flierefluiter is. Zijn degelijke financiële kennis heeft Taylor geen windeieren gelegd, zeker sinds ze beroemd is. ‘In zakelijk opzicht is hij geniaal,’ zei ze. Hoewel haar ouders dus al een pad naar de zakenwereld voor haar hadden uitgestippeld, had ze zelf andere ideeën. Op driejarige leeftijd begon ze met zingen en ze waagde zich al meteen aan ‘Unchained Melody’, de technisch uitdagende ballad van The Righteous Brothers, die ze met zoetgevooisde stem ten gehore bracht. Al snel bleek ze een sterk muzikaal geheugen te hebben. Als Scott en Andrea haar meenamen naar de film, zong ze op de terugweg liedjes van de soundtrack – na één keer luisteren had ze de tekst en melodie al feilloos opgeslagen. In de *Daily Mail* beschreef Taylor dat haar ouders het een ‘griezelig’ trekje vonden. ‘Van alle dingen onthield ik muziek het best.’

Waar kwam dat vermogen vandaan? De muzikaliteit in de familie had een generatie overgeslagen. Taylors oma van

moederskant, de charismatische, bruisende Marjorie Finlay, was een succesvolle operazangeres die overal ter wereld bewonderaars had. Ze was getrouwd met een man die voor zijn werk in de olie-industrie over de hele aardbol reisde, waardoor ze had opgetreden in onder andere Amerika, Singapore en Puerto Rico.

Tien jaar na de geboorte van Andrea ging Finlay met haar gezin in Amerika wonen. Daar kreeg haar carrière een nieuwe impuls. Ze werd lid van de Houston Grand Opera en vertolkte rollen in opera's als *De barbier van Sevilla* van Rossini en *De verkochte bruid* van Smetana, maar ook in musicals als Bernsteins *West Side Story*. Daarnaast presenteerde ze in Latijns-Amerika *The Pan American Show*, een variétéprogramma op televisie. Ze was een levendig, soms komisch figuur. In gesprek met tijdschrift *Wool & Steel* vertelde Taylor dat haar oma zo slecht Spaans sprak dat sommige kijkers haar 'hilarisch' vonden.

Hoe dan ook gaf ze haar charisma door aan Taylor. Scott zag overeenkomsten tussen zijn schoonmoeder en zijn dochter. 'Ze hadden de magische gave om een kamer vol mensen binnen te lopen en alle namen te onthouden,' zei hij. 'Taylor heeft de elegantie en het lichaam van Andrea's moeder. Marjorie had iets unieks: als ze ergens binnenkwam, liep iedereen meteen met haar weg.'

Ook Taylor, die zich herinnerde hoe 'enerverend' het was om haar oma te horen zingen, benoemde Marjories charisma. 'Als ze een ruimte binnenkwam, keek iedereen onmid-

dellijk op,' zei ze tegen *The Sunday Times*. Dankzij die 'x-factor' zag Taylor iets in Marjorie waar de meeste kinderen naar op zoek zijn. Haar grootmoeder, vertelde Taylor, was 'anders dan alle anderen'. Zo wilde ze zelf ook zijn.

Ondanks de showbizzenen groeide Taylor op in een keurig gezin. De familie Swift is katholiek en als kleuter zat Taylor op Alvernia Montessori School, die werd gerund door nonnen. 'Ze zong altijd graag,' vertelde het schoolhoofd, zuster Anne Marie Coll, aan de *Reading Eagle*. Het gezin ging geregeld naar de kerk, waar de popster in de dop gretig meezong met de psalmen. Op haar zesde begon ze serieuzer naar muziek te luisteren en ontdekte ze LeAnn Rimes, de country-popzangeres die op haar veertiende beroemd was geworden.

Swift moest zich op eigen houtje in het oeuvre van Rimes verdiepen, aangezien dat soort muziek niet dagelijks door het huis schalde. Andrea was fan van rockbands zoals Def Leppard, en volgens Taylor luisterde haar moeder veel naar hun muziek toen ze zwanger was. Maar over het algemeen had het gezin Swift een 'willekeurige muzieksmaak,' wat betekende dat Taylor haar eigen muzikale voorkeuren kon uitzoeken. 'LeAnn Rimes was mijn ingang in de wereld van de country,' zei ze tegen *The Guardian*. 'Ik kreeg haar eerste album toen ik zes was. Ik vond het fantastisch dat ze zulke muziek maakte en al een carrière had terwijl ze nog zo jong was.'

Ze raakte ook al vroeg in de ban van andere artiesten, zo-

als Shania Twain en Dixie Chicks. Van daaruit dook ze in de geschiedenis van de countrymuziek en ontdekte tot haar grote vreugde oudere sterren als Patsy Cline en Dolly Parton. Ze raakte naar eigen zeggen volledig ‘verslingerd’ aan het geluid en de manier van ‘verhalen vertellen’ in het genre. ‘Ik kon me ermee identificeren. Ik weet niet waarom, het ging vanzelf.’ Op haar tiende was Taylor helemaal weg van Shania Twain. Ze was onder de indruk van Twains onafhankelijke karakter en het feit dat ze ‘al haar eigen liedjes schreef’. Zoals ze in *Time* liet optekenen: ‘Dat vond ik als tienjarige al heel belangrijk. De verhalen die ze vertelde in die liedjes, dat waren haar verhalen.’

Ondertussen vertoonde Taylor af en toe flitsen van de eigenschappen die ze van haar oma had geërfd. In een interview met tijdschrift *Sugar* beschreef Andrea hoe Taylor toen ze vijf jaar oud was al ‘echt poseerde’ voor de foto’s die op de kerstkaart zouden komen. De fotograaf had zelfs geopperd dat ze wel kindmodel kon worden in Los Angeles. Daar had Andrea, de mogelijke louche aspecten van dat wereldje in acht nemend, wijselijk niets mee gedaan.

In plaats daarvan koos Taylor een artistieker pad, met muziek en schrijven. In *The Washington Post* liet ze optekenen dat schrijven voor haar een obsessie was geworden: ‘Het schrijven gaat bij mij vanzelf. Ik ben altijd aan het schrijven.’ De fascinatie begon bij poëzie. Het ging om ‘het vinden van de perfecte combinatie van woorden, met de perfecte hoeveelheid lettergrepen en het perfecte rijmschema, zodat het

geheel van het papier knalde'. Ze merkte dat ze gedichten makkelijk onthield en probeerde haar eigen woorden toe te voegen aan de versjes die ze had geleerd. Als ze op school bij Engels de opdracht kregen om een gedicht te schrijven, begonnen haar klasgenoten in koor te kreunen, maar Taylor niet. Die toverde binnen de kortste keren drie blaadjes rijmende tekst op het papier, en niet de minste.

In groep zes deed ze mee aan een nationale poëziewedstrijd met het gedicht 'Monster in mijn kledingkast', met onder andere de volgende zinnen: 'Er zit een monster in mijn kledingkast, tussen de mottenballen / Heb jij het al gezien? / Heeft het jou al aangevallen?' Het werd een lang gedicht dat Taylor met zorg selecteerde uit haar verzameling. 'Ik koos het luchtigste wat ik had, het moest niet te duister worden,' zei ze. Tot haar grote vreugde won ze, en ze raakte bezeten van het idee om steeds betere gedichten te schrijven.

Daarnaast hield ze van verhalen, waaronder *The Giving Tree*, een prentenboek van Shel Silverstein uit de jaren zestig over de relatie tussen een boom en een jongetje. Een andere favoriet was de reeks *Amelia Bedelia*, geschreven door Peggy Parish en later door haar neefje Herman Parish. De jonge Swift luisterde en las graag, maar vond het ook leuk om verhalen te vertellen. 'Ik wilde alleen maar praten en verhalen horen,' zei ze tegen journalist en talkshowpresentatrice Katie Couric. 'Mijn moeder werd er hoorndol van.' Meestal weigerde ze naar bed te gaan, tenzij er een boekje werd voorgelezen. 'En ik wilde altijd iets nieuws,' vertelde ze. Door al

die literatuur raakte ze zelf ook geïnspireerd. Volgens Andrea was Taylor als kind ‘de hele tijd’ aan het schrijven. Als haar dochter niet de muziek in was gegaan, zou ze vast schrijver of journalist zijn geworden, denkt ze. Dat zou overigens nog steeds kunnen. In een van haar lange zomervakanties schreef Taylor ooit zelfs een boek, een roman van driehonderdvijftig pagina’s. Ze heeft er bijna nooit iets over verteld, maar ze heeft publicatie ook nooit uitgesloten. Wie weet komt het er nog een keer van – er zijn genoeg hongerige fans die het leesvoer hoe dan ook zouden verslinden.

Lezers van het boek moeten niet raar opkijken als het een naargeestig verhaal blijkt. Als kind bedacht ze vaak dialogen en verhalen over de dode eekhoorns en vogels die door boerderijkatten op het erf werden achtergelaten. Uit dat soort morbide avonturen valt op te maken dat onder Taylor Swifts perfecte blonde Amerikaanse masker ook een duisterdere kant schuilgaat. Ze schreef ook korte verhalen, tot genoegen van haar docenten Engels, die merkten dat haar taalvaardigheid veel verder ontwikkeld was dan die van haar leeftijdsgenoten. Haar rijke fantasie heeft ze naar eigen zeggen te danken aan de kerstbomenplantage, waar ze vrij was om ‘verhalen en sprookjes te maken van het dagelijks leven’.

Op de plantage kon Taylor zich ook altijd nuttig maken. Een van haar eigenaardigste klusjes was het verzamelen van de eitjes van bidsprinkhanen om een plaag te voorkomen. Ze liep tussen de rijen kerstbomen door en plukte zoveel mogelijk eitjes van de takken. Het was saai maar belangrijk

werk: toen ze het een keer vergeten was, kropen er overal in de buurt bidsprinkhanen door de huizen. ‘Het waren er honderdduizenden,’ vertelde ze toen ze te gast was bij Jay Leno in *The Tonight Show*. ‘En de kinderen wilden ze niet doodmaken, omdat het kerst was.’

Ondanks dit soort voorvallen kreeg Taylor bijna nooit straf, vooral omdat ze al streng genoeg was voor zichzelf. ‘Als ik vroeger stout deed, stuurde ik mezelf naar mijn kamer,’ vertelde ze aan de *Daily Mail*. Niet dat Andrea over zich heen liet walsen – integendeel – maar omdat Taylor ‘zo hard voor zichzelf’ was, wilde ze niet te streng zijn. Destijds wist Taylor nog niet wat ze met haar leven wilde doen. Vaak zei ze dat ze aandelenhandelaar wilde worden, hoewel ze geen idee had, de carrières van haar ouders ten spijt, wat dat precies betekende. Andere kinderen wilden astronaut of ballerina worden. ‘En ik zei gewoon iets van: “Ik word financieel adviseur”,’ aldus Taylor zelf.

Scott en Andrea hadden moeite gehad met overgang naar het plattelandsleven. Vooral Scott leidde een soort dubbellevens: overdag het stressvolle financiële werk in de drukke stad, ’s avonds klusjes tussen de bomen op de boerderij. Taylor gedijde goed op het platteland. Ze ging eropuit met haar pony, reed mee op de tractor, bouwde fortent in de hooischoor, zwierf door de fruitboomgaarden en gaf de wilde bosdieren te eten. Dit aardse bestaan, midden in de natuur, zou later van grote invloed zijn op haar muziek, maar als kind hield ze er vooral een warrig, vuil kapsel aan over.

Taylor heeft weleens gezegd dat ze heel dankbaar is voor het feit dat ze in een omgeving mocht wonen waar ze vrij was om een ‘eigengereid kind met klitten in haar haren’ te zijn.

Toen ze de magische leeftijd van tien jaar naderde, wilde Taylor naast country ook meer popmuziek gaan luisteren. Natasha Bedingfield, de Spice Girls en Hanson werden grijsgedraaid, en op haar vierde album, *Red*, zijn hun invloeden duidelijk terug te horen. Ze was ook weg van de Backstreet Boys en Britney Spears; samen met haar vriendinnen kende ze alle dansspasjes. Voor de verandering was popmuziek leuk, maar Taylor raakte er niet helemaal bezeten van.

Op tienjarige leeftijd besloot ze dat ze wilde optreden. Ze had al rolletjes gespeeld in kleine lokale toneelstukken, waaronder een personage dat ‘Freddy Fast Talk’ heette. Dat Freddy een jongen én de slechterik was, maakte Taylor niets uit. ‘Ik had zoiets van: ik doe gewoon jongenskleren aan, ik wil dat liedje zingen,’ vertelde ze. De volgende stap kwam toen ze naar de voorstelling *Charlie and the Chocolate Factory* ging van lokaal jeugdtheatergezelschap Berks Youth Theatre Academy (BYTA). Ze genoot van de hertelling van het klassieke Roald Dahl-verhaal en voelde zich aangetrokken tot het podium. Een paar dagen later deed ze auditie voor de productie *Annie*. Ze maakte indruk en werd meteen aangenomen. Bij het toneelgezelschap ontmoette ze andere jongeren die net als zij snakten naar succes en het leuk vonden om op te treden. Het was een competitieve omgeving en de ja-

loezie was vaak niet van de lucht, maar iedereen was zo gedreven dat Taylor zelf ook harder en geconcentreerder ging werken. Binnen de vier muren van het theater werd haar ambitie gevoed.

Een paar dingen werkten bij BYTA in haar voordeel. Ze was bijvoorbeeld vrij lang, wat handig was voor prominente rollen. In sociaal opzicht voelde haar lengte aanvankelijk meer als een nadeel, aangezien ze opviel tussen haar veel kleinere tegenspelers – en dat terwijl de hele onderneming al spannend genoeg was. Gelukkig wist ze wel een klein rolletje in *Annie* te bemachtigen, hoewel een bron wist te melden dat vrijwel alle auditanten uiteindelijk op het podium waren verschenen.

Toch haalde ze veel zelfvertrouwen uit haar ervaringen bij *Annie*, en niet lang daarna kreeg ze haar eerste hoofdrol, in de beroemde musical *The Sound of Music*. Ze speelde de rol met zoveel verve dat ze niet aan de zijlijn stond bij de helft van de weekendvoorstellingen, wat bij BYTA wel gebruikelijk was. In plaats daarvan mocht ze in alle shows spelen. Na *The Sound of Music* kreeg ze nog een hoofdrol, als Sandy in de voorstelling *Grease*.

Terwijl ze Sandy's nummers stond te zingen, besepte Taylor dat haar stem erg countryachtig klonk. 'Het was het enige waar ik naar luisterde, dus dat was niet zo gek,' vertelde ze de tv-zender Great American Country. Op dat moment besloot ze dat ze 'gemaakt was voor de countrymuziek', en uit dat besef is haar hele carrière voortgevloeid.